

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/147/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221211067
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7221211067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., zastúpený advokátom JUDr. Rastislav Cestický, so sídlom Palackého 1, Košice proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 23. mája 2023 č.k. 44C/44/2021-151

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku v časti povinnosti žalovaného na zaplatenie sumy 12.000 € v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia a nad priznanú sumu m e n í vyhovujúci výrok rozsudku tak, že žalobu v tejto časti zamietá.

Priznáva žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 15.000,00 € za 7 rokov trvajúce trestné stíhanie na základe nezákonného rozhodnutia – uznesenie o vznesení obvinenia pre prečin ublíženia na zdraví formou spolupáchatelstva, ktoré trestné konanie sa skončilo oslobodením žalobcu spod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že spáchal skutok, pre ktorý bol obvinený. Súd žalobu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal nahradiť nemajetkovú ujmu až do rozsahu 30.000,00 € zamietol a považujúc žalobcu za procesne úspešného čo do základu nároku, priznal mu náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

2. V konaní bolo nesporné, že žalovaný zodpovedá žalobcovi za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení („zákon č. 514/2003 Z.z.“), ktorá škoda vznikla v príčinnej súvislosti s uznesením orgánov činných v trestnom konaní ČVS: ORP-382/JU-KE-2012 zo dňa 11.6.2012 o vznesení obvinenia proti žalobcovi pre prečin ublíženia na zdraví v spolupáchatelstve, na podklade ktorého uznesenia trestné konanie voči žalobcovi bolo ukončené rozsudkom Okresného súdu Košice II 4T/11/2015-812 zo dňa 25.2.2018 oslobodením spod obžaloby, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.9.2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach 7To 92/2018. Žalovaný neuspokojil nárok žalobcu v rámci predbežného prejednanía nároku uplatneného žalobcom v súlade s § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. považujúc ho za nedôvodný, preto sa stal predmetom súdneho konania.

3. Súd mal preukázané splnenie podmienok zakladajúcich zodpovednosť štátu za ujmu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré trestné stíhanie sa neskončilo právoplatným odsúdením, ktorá zodpovednosť predpokladá 1/ nezákonné rozhodnutie, 2/ vznik ujmy, 3/ príčinnú súvislosť medzi

nezákonným rozhodnutím a uplatnenou ujmu. Vychádzajúc z podmienok odškodnenia nemajetkovej ujmy podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a vzniknutú ujmu žalobcovi spôsobenú zásahom neoprávnene vedeného trestného stíhania do jeho práva na súkromný, rodinný, profesionálny život nie je možné uspokojiť inak, než peňažnou náhradou. Prihliadajúc na kritéria rozhodujúce pre určenie výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy vymedzené v § 17 ods. 3, 4 zákona č. 514/2003 Z.z. rozhodovaciú činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) a prax Najvyššieho súdu SR za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval 15.000,00 €.

4. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že trestné stíhanie žalobcu vedené voči nemu vo veľmi mladom veku 15 rokov výrazne negatívne zasiahlo do kvality jeho života, keďže žalobca bol neustále konfrontovaný s trestným konaním v škole medzi spolužiakmi i pedagogickým zborom, prišiel o niektorých kamarátov, ovplyvňovalo to vzťahy s okolím zo strany susedov, v rodine, v ktorej vládli napäté vzťahy, zmenilo sa správanie žalobcu, keď z veselého, výrečného človeka sa stal introvertom, uzavretým do seba, strácajúc dôveru v okolitý svet, lebo sa mu stala krivda, keďže stále tvrdil, že ničoho sa nedopustil. Súd považoval rozvrät v osobnom živote žalobcu za zásadný aj preto, že žalobca sa venoval aktívnej hokejovej športovej činnosti pre HC Košice, trestné konanie sa začalo v čase, keď sa venoval príprave na budúce povolanie, rozvoju športovej kariéry, mal byť ocenený ako top žiak, pričom s udelením tejto ceny bol práve pre vedené trestné stíhanie problém, veľkú pozornosť venovali prípadu médiá, ktoré sa zúčastňovali aj prebiehajúcich hlavných pojednávaní, zverejňovali informácie z uvedeného konania, o čom boli predložené súdu články s nadpisom „Hokejisti surovo zbili spoluhráča“, „Štyria hokejisti obvinení z ublíženia na zdraví“, „Bitka hokejistov v šatni ostane nepotrešaná“. Veľký stres prežíval aj v rodine, vnímajúc ako negatívne to precitňovala jeho matka a stará matka. Otec poškodeného mu vulgárne nadával na verejnosti, matke zhorelo auto, keďže išlo o auto firemné, riešila to aj polícia s tým, že páchatel' je neznámy. Zmienené skutočnosti mal súd potvrdené výpoveďou žalobcu ako i v konaní vypovedajúcich svedkov, otca a starého otca žalobcu, asistenta trénera žalobcu. Z dokazovania súdu vyplynulo, že hokejový klub HC Košice sa chcel vyhnúť medializácii a spojeniu klubu s kauzou, v ktorej súvislosti navrhovali žalobcovi ukončenie pôsobenia v klube, preto žalobca pokračoval ďalej v hráčskom prostredí Českej republiky, aj v Čechách musel stále vysvetľovať, z akých dôvodov odchádza zo športových, či študijných aktivít, tak sa na neho aj nahliadalo s určitými predsudkami. Po prestupe do hokejového klubu v Ostrave, Zlíne, dokončil tam aj strednú školu, účasť na úkonoch trestného konania ovplyvňovala jeho tréningy, ktorých sa nemohol zúčastňovať, malo to vplyv na jeho kondíciu. Súd dospel k záveru, že trestné stíhanie sa výraznou mierou podieľalo na tom, že žalobca bol nútený odísť a rozvíjať svoj talent v inej krajine, kde sa potýkal s problémami aj v učebnom procese, v dôsledku problémov s českým jazykom. Zohľadňujúc § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako náhrada poskytovaná osobám poškodených násilnými trestnými činmi podľa osobitného zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ktorý sa uplatňoval vzhľadom na čas trestného stíhania a skutku, na podklade ktorého bolo vedené trestné konanie v roku 2012, súd konštatoval, že maximálna možná suma pre priznanie nároku predstavovala 16.360,00 € ako 50-násobok minimálnej mzdy v roku 2012 (327,20 €). S prihliadnutím na vek žalobcu, dĺžku trestného konania, medializáciu prípadu, fakt, že v čase začatia bol ešte len maloletý, nemal skúsenosť s trestným ani s priestupkovým konaním, negatívne to ovplyvnilo jeho život v škole, medzi priateľmi, v pedagogickom zbore, musel zmeniť hokejové prostredie, prestúpiť do Čiech, kde ostal sám bez rodiny, vezmúc do úvahy medializáciu prípadu, hodnotil ako odôvodnenú peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 15.000,00 €, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi, ktorého považoval za plne procesne úspešného, keď výška plnenia závisela len od úvahy súdu, priznal nárok na náhradu trov podľa § 255 ods. 1 CSP v rozsahu 100%.

5. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a súvisiacemu výroku o náhrade trov konania žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Zastával názor, že v konaní nebolo preukázané, aby v dôsledku trestného stíhania bol žalobca nútený odísť a rozvíjať svoj talent v Českej republike, ani to aby sa uvedené trestné stíhanie prejavilo na ukončení hokejovej kariéry žalobcu, keď za zásadné považoval vyjadrenia starého otca žalobcu svedka E., že hokejové kluby radšej kúpia hráča z cudziny, kde investujú nejakým spôsobom a dôvod bol, že sa tam platí. Rovnako nesúhlasil s tým, aby znášal zodpovednosť za medializáciu prípadu, za obsah článku zodpovedá vydavateľ, či vlastník médií a nie žalovaný. Nevidel žiadnu súvislosť ani medzi vznikom nemajetkovej ujmy na strane žalobcu a trestným stíhaním, za ktorú

by zodpovedal žalovaný, ktorý mal spočívať v incidente na kúpalisku, kde mal byť žalobca atakovaný otcom poškodeného, alebo za skutok, pri ktorom zhorelo auto matky žalobcu, keďže žalovaný nenesie zodpovednosť za excesívne konanie príbuzných poškodeného, či neznámeho páchatel'a. S odkazom na rozhodnutia odvolacieho súdu v inej veci mal za to, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je neadekvátne, lebo výška nemajetkovej ujmy nemôže byť postavená na roveň odškodnenia obetí násilných trestných činov, ktorými bola spôsobená smrť, pričom pri zohľadnení výšky odškodnenia podľa ustanovení zákona o odškodňovaní obetí násilných trestných činov ako maximálny 10-násobok sumy mesačnej minimálnej mzdy za kalendárny rok, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, ktorý by bolo možné priznať obetiam trestných činov, obchodovania s ľuďmi, sexuálneho násillia, zneužívania, týrania by takáto náhrada nemala presiahnuť 3.272,00 € ako 10-násobok minimálnej mesačnej mzdy. Za nedostatočný považoval aj výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, ktorý považoval za nespravodlivý, lebo išlo o zámerné nadhodnotenie sumy požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy napriek tomu, že bol žalobca zastúpený právnym zástupcom a nie je zrejmé, či náhrada trov bude určená z prisúdenej alebo žalovanej sumy.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu za významné považoval, že v čase vznesenia obvinenia mal iba 14 rokov, svoju pozornosť mal sústreďovať na šport, príprave na budúce povolanie, no namiesto toho sa zúčastňoval stresujúcich výsluchov a niekoľkých trestných pojednávaní, musel opustiť šport, ktorý ho bavil od detstva, prišiel o možnosť budovať kariéru športovca, trestné konanie bolo medializované, trestným stíhaním prišiel nielen žalobca, ale aj ostatní obvinení o detstvo. S prihliadnutím na kritériá pre priznávanie náhrady nemajetkovej ujmy spočívajúce v dovtedajšom živote žalobcu, v prostredí v ktorom žije, pracuje, závažnosti vznikutej ujmy, keď trestné stíhanie trvajúce 7 rokov malo vážne dôsledky na súkromný, rodinný, profesionálny život žalobcu a jeho rodiny, čo je neodvratiteľný fakt, považoval priznané odškodnenie za prejav elementárnej spravodlivosti a navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť včítane výroku o náhrade trov.

7. Žalovaný v odvolacej replike zastával názor, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, aby u žalobcu išlo o takú výnimočnú situáciu, kedy by samotné konštatovanie porušenia práva bolo nedostačujúce, absentovala príčinná súvislosť medzi uznesením o vznesení obvinenia a odchodom žalobcu do inej krajiny a nemožno ani medializáciu prípadu pričítať na ťarchu žalovaného, či akékoľvek excesívne konanie, ktorého sa mali dopustiť voči žalobcovi príbuzní poškodeného, či voči jeho rodine neznámy páchatel'. S odkazom na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach v inej veci poukázal na súdnu prax, v zmysle ktorej nemožno priznávať neprimerané, či premrštené sumy, ktoré by viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, je potrebné, aby súdy v súvislosti s priznávaným odškodňovaním brali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, keď aj podľa názoru ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná k utrpenej ujme a výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v obdobných prípadoch, pričom náhrada za porušenie osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenie alebo za násilné trestné činy, preto na mieste bolo zohľadňovať tiež limit odškodnenia, aký prináleží pri trestnom čine znásillenia, sexuálneho násillia alebo zneužívania predstavujúci 10-násobok sumy mesačnej minimálnej mzdy za rozhodné obdobie.

8. Iné vyjadrenia strany sporu v odvolacom konaní nepodali.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladom posúdení včasnosti a procesnej prípustnosti podaného odvolania subjektom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1,2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a prijal záver, že odvolanie je čiastočne dôvodné. Ako vecne správne odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP vyhovujúci výrok rozsudku v rozsahu, v ktorom povinnosť žalovaného na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedala sume 12.000 €. Priznanie náhrady nemajetkovej nad uvedenú sumu zakladalo odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení primeranosti odškodnenia nemajetkovej ujmy, preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti vyhovujúceho výroku odvolací súd zmenil a žalobu zamietol podľa § 388 CSP.

10. Zamietavý výrok rozsudku nebol odvolaním napadnutý a nadobudol právoplatnosť.

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 7. augusta 2024 v pojednávacej miestnosti č.dv. 210 na II. poschodí Krajského súdu v Košiciach, miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zhode s § 219 ods. 3 CSP.

12. Pokiaľ aj súd prvej inštancie naplnil odvolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení veci vychádzajúci z aplikácie a interpretácie právnych noriem upravujúcich výšku náhrady nemajetkovej ujmy, keď zistené skutkové okolnosti neposúdil adekvátne čo do stanovenia primeranosti peňažnej náhrady, nemožno súhlasiť s výhradami odvolateľa, aby iba samotné konštatovanie porušenia práva bolo v danom prípade dostatočným zadosťučinením za ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným vedením trestného konania. Peňažná náhrada vychádzala z ujmy spôsobenej žalobcovi v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, života, zdravia, ľudskej dôstojnosti, z titulu začatia vedenia trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením. Následok zásahu do osobnostných práv nie je zanedbateľný. Už samotný fakt trestného stíhania je pre každého jednotlivca záťažou majúceho negatívny vplyv na jeho osobný, pracovný život o to viac, ak ide o konanie založené na nesprávnom, nezákonnom obvinení, keď rozhodovacia prax tiež ustupuje od preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, lebo táto vzniká už samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby. Najvyššiu mieru ochrany požíva práve ľudský život, jeho integrita, ľudská dôstojnosť a sloboda. Nesvedčí preto ani súdu bagatelizovanie závažnosti ujmy, keďže dochádza nezákonným vedením trestného stíhania k porušeniu práva na osobnú slobodu garantovanú v Článku 17 Ústavy SR, Článku 19 Ústavy SR. Nemožno dokazovať vnútorný stav poškodenej osoby, keďže ide o utrpenie na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa premietajú vo vnútornom živote človeka (porovnaj NS SR 4Cdo/125/2019, 4Cdo/34/2018).

13. Pri stanovení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť, že táto nesleduje cieľ poskytnúť poškodenému peňažný ekvivalent, či obnovu pôvodného stavu, keďže je to z povahy veci je vylúčené, a ani v peniazoch sa nedá jednoznačne ohodnotiť, či vyčíslíť takýto zásah, avšak zámerom je dosiahnuť určité spravodlivé zmiernenie, satisfakciu zásahu v dôsledku pochybení orgánov verejnej moci. Stanovenie výšky primeranej náhrady založené na úvahe súdu neznamená jeho ľubovôľu, keďže jej rozsah vychádza z konkrétnych skutkových okolností prejednávanej veci prihliadajúc tiež na právnu úpravu upravujúcu odškodnenie obetí poškodených násilnými trestnými činmi so zohľadnením právnych záverov, ku ktorým v obdobných prípadoch dospela súdna prax vo svojich rozhodnutiach a ktoré sa odrážajú v judikatúre Ústavného súdu SR a ESLP (NS SR 3Cdo/25/2019, 3Cdo/7/2017).

14. Súd prvej inštancie vzal do úvahy kritéria rozhodujúce pre posúdenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúce z § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. berúc na zreteľ rozsah odškodnenia obetí násilných trestných činov podľa právnej úpravy zák. č. 215/2006 Z.z. účinnej v čase spáchania tvrdeného skutku a vedenia trestného konania, v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť mal poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy, pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo zneužívania za spôsobenú morálnu škodu zákon upravoval limit vo výške 10-násobku minimálnej mzdy platnej v čase spáchania skutku, čo by v danom prípade zodpovedalo sume 16.360,00 € (50x 327,20 €) a 3.272,00 € (10x327,20 €). Správne tiež vychádzal z úvahy podporenej odkazom na judikatúru ESLP, že vo výnimočných prípadoch možno priznať sumu odškodnenia aj vo vyššom rozsahu za predpokladu riadneho odôvodnenia. Výpoveďou žalobcu a v konaní vypočutých svedkov bola potvrdená existencia mimoriadne závažného zásahu do života žalobcu v obzvlášť zraniteľnom období dospievania, keď trestné konanie sa začalo vo veku 15-tich rokov a trvalo ďalších 7 rokov v čase vyzrievania osobnosti žalobcu, s čím sa spájali ťažkosti pri vyrovnávaní sa s trestným konaním, s ktorým nemal dovtedy žiadne skúsenosti, stretával sa s odcudzovaním zo strany učiteľov, spolužiakov a kamarátov, bol vyčlenený zo športového kolektívu. Nedôvodne žalovaný namieta, aby súd výšku náhrady nemajetkovej ujmy stanovil aj za konanie iných osôb (atak otca poškodeného, poškodenie majetku matky žalobcu neznámym páchatelom), ktoré okolnosti v zmysle bodov 41. až 55. odôvodnenia súdneho rozhodnutia len popisovali situáciu v prežívaní žalobcu. Prežíval aj vnútorné rodinné konflikty, keď obzvlášť ťažko situáciu prežívali matka a stará matka, čo sťažovalo aj psychickú pohodu samotného žalobcu. S prihliadnutím na vek žalobcu, v akom sa začalo trestné stíhanie, dobu trvania trestného konania i jeho následky na osobný, študentský, rodinný život, ďalšie kariérne smerovanie nepochybne možno hovoriť o takých okolnostiach prípadu, ktoré odôvodňujú odškodnenie presahujúce hranicu 10-násobku odškodnenia

osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Skutočnosť, že trestné stíhanie malo vplyv na športovú kariéru bola potvrdená výpoveďami svedkov, keď hokejový klub HC Košice, v ktorom žalobca pôsobil, v záujme predísť medializácii klubu už nenasadzoval žalobcu do ďalších zápasov, preto žalobca hľadal uplatnenie v Českej republike, s čím súvisel aj prestup na inú školu. Len fakt, že hokejový klub mal uvažovať o hokejovom odstavení žalobcu i ďalších osôb, ktorí mali byť zapojení do tvrdeného konfliktu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie ešte pred samotným vydaním uznesením o vznesení obvinenia, nemá vplyv na existenciu príčinnej súvislosti medzi vedením trestného stíhania žalobcu a zmenou orientácie v jeho športovej kariéry, lebo práve pre vedenie trestného stíhania bola táto zmena v športovom pôsobení žalobcu už fakticky neodvratiteľná. Pokiaľ však ide o samotné ukončenie športovej kariéry, je potrebné súhlasiť s obranou žalovaného, že podstatnou mierou sa na uvedenom podieľali iné okolnosti. K ukončeniu športovej kariéry došlo v okolnostiach sporu najmä v súvislosti s úrazom utrpým žalobcom v marci 2014, a tým spôsobenou obmedzenou možnosťou nasadzovania žalobcu a stratou výkonnosti. Ak súd pri odškodňovaní náhrady nemajetkovej ujmy zohľadňoval tiež medializáciu prípadu postupoval správne v rozsahu, v ktorom je potrebné prihliadať na to, že dochádza k znásobovaniu zásahu do osobnostných práv poškodeného v pomere k prípadom, ktoré predmetom medializácie nie sú, a je potrebné zohľadniť zintenzívnenie následkov trestného stíhania v osobnom prežívaní poškodeného, ktoré negatívne pocity sú umocňované zverejňovaním informácií o jeho osobe. Avšak zásah do osobnosti spôsobený šírením informácií prostredníctvom široko dostupných a verejne dostupných médií zakladá zodpovednosť iného subjektu než žalovaného (porovnaj napr. 3Cdo/201/2007).

15. Odvolací súd tak s prihliadnutím na vyššie uvedené skutkové okolnosti sporu – vek žalobcu, dĺžka trestného stíhania, narušenie študijného a športového kariérneho rastu pri súčasnej absencii ďalších závažných následkov, keď nedošlo k rozvratu rodinného prostredia, žalobca nachádzal uplatnenie v živote, realizujúc sa v štúdiu v inom mieste, neboli preukázané závažné následky na jeho psychickom či fyzickom zdraví, berúc na zreteľ, že k ukončeniu športovej kariéry prispeli okolnosti nesúvisiace s trestným stíhaním, medializáciu prípadu možno zohľadniť len v rozsahu osobného dopadu na žalobcu, za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 12.000,00 €, ktorá primerane vystihuje aj odškodnenie priznávané obetiam trestných činov a zodpovedá tiež odškodneniam v prípade úmrtia blízkych osôb, ktoré sa pohybujú radovo v desiatkach tisícoch eur (napr. NS SR 3Cdo/228/2012 za usmrtenie blízkeho človeka 23.000,00 €, 6Cdo/168/2010 33.194,00 €, vedenie trestného stíhania v rozmedzí 1 roka 6Co/33/2003 3.000,00 €, Krajský súd v Trenčíne 6Co/10/2023 4.000,00 € za 3,5 roka trestného stíhania). Priznané zadostučinenie 12.000,00 € v súlade s princípom spravodlivosti kompenzuje vzniknuté zásahy do osobnostnej sféry žalobcu, preto bol rozsudok v uvedenom rozsahu ako vecne správny potvrdený, a v časti presahujúcej priznanú sumu, odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol ako nedôvodnú.

16. Nakoľko odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie rozhodol tiež o náhrade trov celého konania podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že základom je rozhodovanie o existencii zásahu do práva, keď výška nemajetkovej ujmy je druhoradá, preto sa úspech vo veci skúma len čo do právneho základu nie čo do výšky priznaného nároku. Výška plnenia závisela od úvahy súdu, na ktorú možno usudzovať len s určitou presnosťou vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu a poznanej judikatúry. No v konečnom dôsledku je to práve súd, ktorý má zohľadniť špecifiká každého jednotlivého prípadu, a na základe toho posúdiť nárok žalobcu ako dôvodný či nedôvodný. V predmetnom prípade nemožno konštatovať, aby žalobca uplatňoval zjavne neodôvodnený nárok, preto rozhodnutie súdu o priznaní náhrady trov v plnom rozsahu korešponduje zásade procesného úspechu v spore rešpektujúc princípy spravodlivého súdneho procesu skrz uplatnenie Čl. 4 CSP. So záverom, že žalobca sa považuje za procesne úspešného aj pri priznaní čiastočného plnenia, v prípade, ak rozhodnutie vo veci záviselo od úvahy súdu, či znaleckého posudku, ktoré nie sú v celom rozsahu predvídateľné procesným návrhom žalobcu, sa zhoduje aj komentár autorov k Civilnému sporovému poriadku (nakladateľstvo C.H.Beck Civilný sporový poriadok, rok vydania 2016, strana 927, F., G., H., I., H. a J.). Rozhodujúcou okolnosťou bol fakt, že došlo k ujme a k jej odškodneniu, preto bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktorá výška trov sa vypočíta z rozsahu prisúdennej sumy. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením (262 ods. 2 CSP).

17. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).